

8. Žena pozdějšího stvoření.

Tato slova dotýkají se nebolavějšího místa v celém pozdějším stvoření. Dotýkají se *onoho* bodu, který potřebuje největší změny a nejdůkladnějšího očištění. Dnešní žena jest morovým vředem celého pozdějšího stvoření!

Jestliže muž v pozdějším stvoření učinil se otrokem svého vlastního rozumu, tu dopouští se žena mnohem většího zločinu.

Vyzbrojena největší jemností citů, mohla se snadno povznést k čistotě světlých výšin a tak vytvořit most k ráji pro celé lidstvo. *Žena!* Skrze ni měly proudit proudy Světla. Její celý tělesný, hrubohmotný aparát jest na to zařízen. Žena potřebuje jen poctivě chtít a veškeré potomstvo z jejího lůna *musí* býti chráněno silou Světla a obklopeno Světlem již od narození! Nebylo by to jinak vůbec možno, protože každá žena bohatstvím svých živých citových možností může téměř samotna určovat duchovní druh svého plodu! Proto jest za všechno potomstvo v *první* řadě zodpovědna vždy žena!

Ona jest ještě také i jinak bohatě obdařena neomezenou možností vlivu na celý národ, ba na celé pozdější stvoření. Východiskem její nejsilnější moci jest však pro ni domov a domácí krb! Jen tam jest její síla a její neomezená moc. Nikdy však ve veřejném životě! Doma a v rodině jest svými vlastnostmi královnou. U řečnického stolu jest však karikaturou. Z tichého, milovaného domova proniká její rozhodující působení celým národem přítomnosti i budoucnosti a zasahuje do všeho. Není ničeho, kde by se bezpodmínečně neuplatnil její vliv, stojí-li *tam*, kde se její vnitřní ženské schopnosti mohou rozvinout k plnému rozkvětu. Avšak jen tehdy, když žena jest skutečně *ženskou* a vyplní své určení, jak jí bylo Stvořitelem přikázáno. Pak jest cele takovou, jakou býti může a má. A jen pravá ženskost vychovává bez jakýchkoli slov muže, který by mohl i nebe dobýt, jsa podporován jejím tichým působením, skrývajícím netušenou moc. Takový muž bude se pak z vnitřní přirozenosti snažiti chránit pravou ženskost a to vždy rád a s radostí, jakmile se tato ženskost skutečně ukáže jako *pravá*.

Avšak dnešní ženský svět šlape po své vlastní moci a své vznešené úloze, jde slepě kolem ní a rouhavě rozbíjí všechnu posvátnost, kterou má v sobě. Místo budování působí jen rozklad, jako nejhorší ze všech jedů v pozdějším stvoření. Sráží a strhuje muže i děti s sebou do hlubin.

Pohledte na ženu dneška! Nechte dopadnouti na ni paprsek Světla s veškerou jeho neúprosností a střízlivostí, jež jsou vždy průvodními zjevy čistoty. Jen ztěží poznáte ještě vznešené hodnoty pravého ženství, v němž může býti rozvinuta ona čistá moc, která jest dána jedině jemnější citovosti ženství proto, aby jí bylo použito jen k *požehnání*.

Muž nemůže nikdy vyvinout tak pronikavé působení. Tiché tkaní oné neviditelné síly, kterou dává Stvořitel proudit vesmírem, pochopí *nejdříve* a plně *žena* svým něžnějším cítěním. Muž přijímá ji jen částečně a převádí ji v čin.

Tak jako živoucí síla Stvořitelova zůstává všem lidem neviditelnou a přece udržuje, živí, žene a hýbe celým vesmírem, *tak* má působiti každé pravé ženství; k *tomu* jest žena stvořena, *to* jest její vznešený, čistý a obdivuhodný cíl!

Královna Prastvořených v čistě duchovním *jest žena!* Nazývá se také Pramáti. Jest vznešeným ideálem pravého ženství.

Jest směšné říkat „slabá žena“, neboť žena jest duševně silnější než muž. Ne snad sama v sobě, nýbrž svým užším spojením s vesmírnou silou, jež umožňuje její jemnější citová schopnost.

A to je právě to, co dnešní žena snaží se ukryt, co chce učinit hrubším, nebo zcela potlačit. V bezmezné ješitnosti a hlouposti zahazuje to nejkrásnější a nejcennější, co jí bylo dáno. Činí se tím vyvrženou ze Světla a cesta nazpět jest jí uzavřena.

Čím jsou dnes tyto obrazy královského ženství! S odporem musí se od nich každý odvrátit. Kde je vidět u ženy dneška ještě pravý stud, jako nejjemnější cit *ušlechtilého* ženství? Ten jest tak divoce zpitvořen, že musí být všem směšný.

Žena dneška se ovšem stydí nositi dlouhý šat, když móda předpisuje krátký. Nestydí se však vůbec obnažovati na slavnostech téměř tři čtvrtiny svého těla a vystavovat se tak pohledům všech. A při tom samozřejmě nejen pohledům, nýbrž při tanci nevyhnutelně také rukám! Bez váhání obnažila by ještě mnohem více, kdyby to móda žádala, ba podle dnešních zkušeností pravděpodobně všechno!

Tím není řečeno příliš mnoho. Měli jsme těch hanebností už víc než dost. Ne nesprávně, ale až příliš pravdivě se říká: „Paní se *obléká*, to půjde už spát!“

Jemné city předpokládají mimo to i smysl pro krásu! Beze vší pochyby. Kdyby se však dnes měla jemnost ženských citů hodnotiti podle tohoto měřítka, stálo by to s ní velmi špatně. Krátké šaty volají přece dosti hlasitě po pravém opaku. A nohy nějaké ženy, či dokonce matky, oblečené do pavučinových punčoch, velmi špatně se slučují s ženskou důstojností. Chlapecký účes, moderní to ženský sport, neméně znetvořuje pravé ženství! Nevyhnutelným důsledkem ješitného módního bláznovství jest pak koketérie, která přináší velké nebezpečí pro tělo i duši a jest nebezpečna i prostému rodinnému štěstí. Neboť mnohá žena dává dočasně přednost často dost hrubým, ve skutečnosti vlastně urážlivým lichotkám nějakého zahaleče před věrnou činností svého manžela.

Tak dalo by se uvést ještě mnohé, velmi mnohé viditelné svědectví o tom, že dnešní žena jest ztracena pro svůj *vlastní* úkol v tomto pozdějším stvoření! A tím ztratila také všechny vznešené hodnoty, které jí byly svěřeny a z nichž musí nyní skládati účty. Kletba takovým prázdným lidem! Ženy nejsou snad obětí poměrů, nýbrž samy tyto poměry vynutily.

Veliké řeči o pokroku nic na tom nezmění. Tyto horlitelky pokroku se svými věrnými následovníky klesají jen hlouběji a stále hlouběji. Všechny hluboko zakopaly své vlastní hodnoty. Největší část dnešního ženského světa již nezaslouží, aby nesla čestné jméno: žena! A mužové nemohou je nikdy představovat a nemohou jimi býti. Tak zůstávají nakonec v tomto pozdějším stvoření jen trubci, kteří podle neochvějných zákonů přírody musí býti vyhlazeni.

Samotná Boží vůle určila, že nyní bude zahuben ten, kdo nestojí správně na svém místě v tomto pozdějším stvoření, lidmi už příliš dlouho znásilňovaném.

Žena v pozdějším stvoření stojí ze všech tvorů nejméně na místě, kde měla stát! Ona jest ve svém druhu a způsobu nejsmutnější postavou ze všech tvorů! *Musela* zahníti na duši, poněvadž lehkomyšlně své nejušlechtilejší city a své nejčistší síly obětovala zevnější směšné ješitnosti a tím se posměšně vysmála určení svého Stvořitele. Záchrana by při takovéto povrchnosti úplně selhala. Vždyť by slova zavrhla, vůbec by jim již nemohla rozumět a je pochopit.

Tak musí teprve z hrůz a děsu vyvstati nová, pravá žena, která bude prostřednicí a tím také základem pro nový, Bohem chtěný život a působení lidí v pozdějším stvoření, které pak bude osvobozeno od jedu a hniloby!